

מכתב שכתבה הדס שטייף כתבת גלי צה"ל לשרי הממשלה

לקרוא, להבין, ולשתף. כי אין לנו ארץ אחרת.

מכתב לראש הממשלה, לשר החקלאות, לשר האוצר, ולכל מי שאכפת לו.
לי אכפת.

סיפורה של רפת אחת.

בנחל עוז, הקיבוץ הזה שבגבול עזה. הקיבוץ שספג וספג וספג, וגם איבד ילד שהפך לילד של כולנו, יש רפת. רפת פצצות קוראים לה. כשמה כן היא. רפת שמניבה המון חלב, למרות האין סוף פצצות שנוחתות עליה.

ברפת הזאת בנחל עוז, עובדים כמה גיבורים. הרפתנים ורפתנית אחת, שרי שמה. הם, נשארו בקיבוץ, כמעט לבדם ולא הפקירו את הפרות והעגלים שלהם, אפילו לא לרגע. באהבה. אהבה גדולה. אנשי ארץ ישראל האמיצים.

ועכשיו? כשירד השקט (בינתיים) הם יעמדו מול האמת הקשה באמת.

המדינה הפקירה אותם. לא אל תתעו, לא בגלל שהם המגנים בגופם על גבול המדינה. בגלל שהם רפתנים. ולמה?

כי המדינה החליטה לסבסד דווקא רפתנים ברומניה, יוגוסלביה ואירופה בכלל, ולייבא גבינות ומוצרי חלב. לטפח את רפתני המדינות השלוות.

ומה על הרפתנים שלנו? רפתני נחל עוז? מה על המגנים האמתיים, בונה הארץ שלנו? הן שר האוצר אמר בקולו "מדינה לא נוטשת ישובים" חקלאים כן????????????

הם ימשיכו להגן על המדינה והרפת שלהם בגופם ולהתפלל שיחזיקו מעמד כלכלית. כי המדינה שכחה אותם..

אני לא שוכחת, ולכם אסור לשכוח.

וראש הממשלה ושאר מקבלי ההחלטות?

תקראו את סיפורה של הרפת הזאת, ותחשבו עליה כשתתגאו ביבוא הגבינות מאירופה. יבוא שעניי עירך לא יקנו, לא ייהנו, וגרוע יותר.....אולי חס וחלילה ייעלמו.

לשתף.....